

ĐẠO CẢNH CHỢ HOA

Đêm đã hơi khuya, Âu Dương Hỷ đưa cả bọn về nhà bày thêm một tiệc rượu nữa...

Mặc cho ai ăn uống, Chu Thất Thất cứ cúi gằm đầu không nói một tiếng nào.

Âu Dương Hỷ chột thờ ra :

- Vương Lâm Hoa tuy không phải là quân tử, nhưng thật cũng không phải hạng người như Chu cô nương nói. Tôi nghĩ trong vấn đề này chắc có chuyện hiểu lầm, Trầm huynh...

Trầm Lăng cười cười chặn lại :

- Điều đó huynh đài không nói tôi cũng đã biết như thế !

Âu Dương Hỷ nói :

- Huống chi, tuy là người văn võ song toàn, nhưng chưa từng có thói quen khoe khoang với anh cả, trừ ba anh em chúng ta, Lạc Dương thành này thiên hạ chỉ biết hần là hào hoa công tử, chứ không một ai biết được tuyệt kỹ của hần, luôn cả giới giang hồ cũng thế.

Trầm Lăng gật đầu :

- Điều đó tại hạ cũng biết...

Chu Thất Thất nổi nóng vỗ bàn :

- Biết, biết cái con khỉ mốc !

Trầm Lăng cau mày :

- Đến nước này mà cô cũng cứ còn muốn làm dữ hoài. Nói chuyện oan ức cho người ta, người ta tốt, người ta buông tha cho là may còn không biết !

Chu Thất Thất trừng trừng :

- Buông tha ? Tôi buông tha cho hần thì có !

Trầm Lăng hơi giận :

- Bây giờ cô muốn gì nữa ?

Chu Thất Thất tức quá làm thình... Nhưng một chút sau nàng lại ngáp dài :

- Tôi buồn ngủ quá !

Trầm Lãng hơi mừng :

- Phải rồi, đi ngủ sớm đi !

Bạch Phi Phi đứng lên :

- Tôi xin đi thu xếp chỗ nghỉ cho cô nương !

Nàng đi theo sau Chu Thất Thất, nhưng thỉnh thoảng Chu Thất Thất quay lại vãng vãng :

- Ai cần mà đi theo, đang ra !

Bạch Phi Phi run giọng :

- Nhưng... nhưng.... ân đức của cô nương...

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Người có ân với cô là Trầm Lãng, chứ không phải là tôi, đi ra lo lắng cho hân ngủ đi !

Vừa nói nàng vừa vung tay xô ngược, Bạch Phi Phi té lăn dưới đất, nước mắt nhỏ ròng ròng.

Chu Thất Thất bỏ đi luôn, không quay đầu lại.

Bước lại đỡ Bạch Phi Phi, Trầm Lãng thở dài :

- Tính ý của nàng như thế, cô đừng có buồn. Thái độ tuy thế nhưng bụng nàng tốt lắm.

Bạch Phi Phi lau nước mắt :

- Chu cô nương đối với tôi ân nặng như non, kiếp này tôi mãi mãi là người của Chu cô nương và Chu cô nương đối đãi với tôi như thế nào thì tôi cũng xin vâng chịu !

Nhìn vẻ mặt hiền hoà nhưng hết sức kích động của nàng, Trầm Lãng thở dài :

- Chỉ có điều... có điều khó chịu cho cô quá !

Bạch Phi Phi cười buồn :

- Tôi sinh ra đã là bạc mệnh, bất cứ khổ như thế nào tôi cũng chịu đựng được cả. Huống... huống chi quý vị đây đối với tôi quá tốt, đó là niềm an ủi suốt đời tôi.

Nàng quay mặt qua phía khác lau nước mắt, nhưng càng lau, nước mắt càng tuôn.

Trầm Lãng buồn buồn :

- Thôi, cô đi nghỉ đi !

- Đa tạ công tử !

Nàng khoanh tay cúi đầu lui ra. Nhưng khi ngẩng mặt bắt gặp cái nhìn của Trầm Lăng, nàng vội cúi đầu không dám ngó lên.

Nàng vốn có tính đi rất chậm, nhưng bây giờ lại đi thật lẹ như chạy trốn và khi qua khỏi rèm, nàng bật khóc lên thành tiếng.

Tiếng khóc của nàng làm cho ai ai cũng phải cúi đầu.

Âu Dương Hỷ thở dài :

- Con gái như thế mới đúng là con gái, ai mà cưới được nàng âu cũng là phúc đức trong đời !

Hùng Miêu Nhi cười :

- Anh nói như thế thì Chu cô nương không phải là con gái à ?

Âu Dương Hỷ lấp bắp :

- Chu cô nương hả ? à... à...

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Cái anh này đâm ra lảm lảm rồi, nói không thì nói không làm cái gì mà lấp ba lấp bắp !

Âu Dương Hỷ cũng cười :

- Chu cô nương thật thì đúng là tuyệt thế giai nhân, chỉ có điều tính tình cô...

Hùng Miêu Nhi xì một tiếng :

- Anh mà biết cái con khỉ gì ? Tính nàng như thế là tại nàng là một con người nhiệt tình, tình nóng, ai được nàng yêu là phúc lớn trên đời.

Âu Dương Hỷ cũng cười :

- Phúc hay không hỏi Trầm công tử thì biết !

Trầm Lăng mỉm cười làm thinh.

Đêm đã khuya, gió càng lạnh phất, Trầm Lăng nhìn sững ra cửa sổ và chột lăm thăm :

- Đêm lạnh như thế này chẳng lẽ có người dám sương tuyết đi đâu ?

Không nghe rõ, Âu Dương Hỷ hỏi lại :

- Trầm huynh nói chi ?

Trầm Lăng cười cười :

- không, không có gì. Hùng huynh này, tôi với anh cạn một chén nữa nhé !
- Cạn xong chén rượu, Hùng Miêu Nhi chợt đứng lên :
- Đệ bữa nay hơi yếu rượu... uống thêm nữa chắc sẽ có ác mộng. Kiếu trước nghe !
- Hắn xô ghế đứng lên. Quả thật có hơi loạng choạng...
- Trầm Lăng kêu lên :
- Rượu ngon về khuya, sao Hùng huynh ngưng ngang như thế ?
- Âu Dương Hỷ nói :
- Kệ hắn, cho con mèo hoang ấy ngủ sớm. Tôi với anh cứ cạn suốt đêm nay !
- Trầm Lăng nâng chén cười khà khà, nhưng tia mắt long lanh cứ nhìn ra cửa sổ

Ra khỏi phòng, dòm quanh không thấy ai, từ bước đi loạng choạng Hùng Miêu Nhi vụt lướt nhanh một cách nhẹ nhàng vào bóng tối. Ánh mắt lừ đừ men rượu của hắn cũng vụt sáng lên.

Qua khỏi hành lang dài, quặt qua một góc tối nữa, Hùng Miêu Nhi quăng mình hai cái đã ngồi co trên mái ngói.

Gió rít từng cơn, tuyết xuống rợp trời, bốn phía mù mù trắng đục.

Đứng thẳng mình lên nhắm hướng cho rõ ràng. Hùng Miêu Nhi ấn nhẹ gót chân lao mình tới trước.

Gió khuya thốc ngược vào mặt như dao nhọn, Hùng Miêu Nhi đưa tay khép thân áo lại, thân ảnh hắn đi xa hơn mười trượng. Đêm tối lơ mơ, xa xa thân hình hắn chỉ như chấm đen hay như một con cú đậu trên nóc nhà.

Dưới chân không một tiếng động, hắn âm thầm theo dõi một bóng đen.

Gần đến sát bên, Hùng Miêu Nhi thu mình đứng sau lưng bóng đen đó.

Bóng đen có vóc người nhỏ thó, đứng một chỗ thì thâm :

- Thật lạ lùng, tuyết đâu mà đổ quá... Thật là khó đi.

Hùng Miêu Nhi cười nhẹ :

- Nói lần thăm gì thế ?

Bóng đen giật mình quay lại vùng chưởng đẩy ngay vào giữa ngực Hùng Miêu Nhi.

Hùng Miêu Nhi kêu lên một tiếng nho nhỏ :

- Không xong !.

Tiếng kêu chưa dứt, thân ảnh đã quì xuống.

Bóng đen vận kinh trang, mặt che lụa đen, thấy chỉ mới một chiêu mà đối phương đã quì, hắn cũng giật mình kêu nho nhỏ :

- Hả... người là ai ?

Hùng Miêu Nhi phục sát mái ngói rên ư ử, không trả lời mà cũng không động đậy được.

Bóng đen bịt mắt lăm bằm :

- Ạ nhĩ, khinh công xem thì khá, thế mà võ công sao lại bết thế ?

Rồi như không nỗ, bóng đen khom mình xuống dòm.

Dưới ánh lò mờ, mặt Hùng Miêu Nhi y như tờ giấy trắng, đôi mắt nhắm khít rịt.

Bóng đen vừa dòm thấy mặt Hùng Miêu Nhi, vụt kêu lên kinh hãi :

- Ủa, thế là hắn... sao lại thế ?...

Rồi như hồi hận, bóng đen đỡ xốc lấy Hùng Miêu Nhi lên và nói nho nhỏ :

- Người... người thân trong mình có nặng lắm không ? Sao... mà dỏ thế ?... Mới một chưởng...

Cứ mãi lo sợ cho nạn nhân, bóng đen không thấy đôi mắt Hùng Miêu Nhi hi hí, sửa soạn hé nụ cười... và thỉnh thoảng vùng tay giật phất vuông khăn che mặt...

Bóng đen giật mình đứng thẳng lên, và có lẽ tức vì vô ý trúng kế, bóng đen rơm rớm nước mắt.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Chu Thất Thất, ta đoán không sai mà !

Chu Thất Thất nhướng mắt và nàng vụt cười :

- Thật à ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Đầu tiên thì tôi không chắc, nhưng khi giả đồ bị thương rồi thấy dáng điệu cô nương là tôi biết ngay.

Chu Thất Thất hỏi :

- Rồi bây giờ thích thú lắm phải không ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Cô nương có thể nóng lòng khi thấy tôi bị thương, như vậy cũng bù được việc tôi lo lắng cho cô nương rồi !

Chu Thất Thất cười :

- Tôi luôn luôn đối với anh rất tốt, thế anh không biết à ?

Hùng Miêu Nhi lúng túng :

- Tôi... tôi biết chứ.

Chu Thất Thất nói tỉnh khô :

- Tôi luôn luôn nghĩ tới anh, tôi muốn anh...chết đi cho rồi !!!

Vừa nói, Chu Thất Thất tát luôn Hùng Miêu Nhi hai ba cái và đá luôn một đá, làm cho hấn lăn tròn trên mái ngói.

Thình lình bị đánh, Hùng Miêu Nhi chưa kịp ngạc nhiên thì đã rơi bình xuống đất!

Chu Thất Thất hai tay chống nạnh dòm xuống chửi um :

- Con mèo ngu, con mèo dần, con mèo chết. Người dám ghẹo ta, cho người chết luôn !

Vừa chửi vừa lượm tuyết cục trên mái ngói liệng xuống ào ào.

Hùng Miêu Nhi lóp ngóp ngồi dậy, hai tay phủi lia phủi lia.

Đám người trong nhà tưởng có kẻ trộm mở cửa vác hèo xông ra đập Hùng Miêu Nhi túi bụi.

Hùng Miêu Nhi không đánh lại, cứ đỡ mà kêu :

- Dừng tay, dừng tay !

Người đánh lại chửi um lên :

- Mẹ nó, ăn trộm, đánh cho chết !

Hùng Miêu Nhi chịu thêm mấy cây nữa mới chạy được, hấn phóng mình lên mái ngói chạy như bay, vừa tức, vừa giận mà cũng buồn cười.

Xông xáo giang hồ đã lâu, chưa từng bị trận nào kỳ cục như thế, Hùng Miêu Nhi theo một dõi không thấy bóng Chu Thất Thất, hấn nổi đoá lăm bầm :

- Con anh đầu mắc dịch... không biết đi đâu một mình, không khéo gây họa rồi phải lo cho nó mà mệt !

Chợt trong bóng tối có tiếng sặc cười :

- Người chủ ai đó ?

Chu Thất Thất vuốt tóc từ trong bóng tối bước ra, dưới ánh sáng lờ mờ và dưới ánh mắt của Hùng Miêu Nhi nàng quả là một nàng tiên !

Hùng Miêu Nhi nhìn nàng trân trối và lại ngập ngừng :

- Tôi... tôi... lo cho cô quá !

Chu Thất Thất hỏi :

- Vậy thì...con anh đầu mắc dịch... là người cũng chủ ta ?

Vừa nói nàng vừa lừ đừ nhích tới.

Hùng Miêu Nhi hơi ngán, thụt lui.

Chu Thất Thất bật cười dịu giọng :

- Yên lòng đi, tuy người chủ ta, nhưng ta không giận đâu !

Hùng Miêu Nhi lấp bắp :

- Tốt.... vậy thì.... tốt quá !

Hắn không nói được tiếng nào cho ra hồn. Hắn cũng đâm ra tức cho mình, không tại sao lại lập cà, lập cập như thế và cuối cùng hắn cũng bật cười !

Chu Thất Thất nhướng mắt :

- Người xem thử người kia, tuyết dính đầy mình, đầu chồm bồm y như cái thúng, lớn chổng ngồng rồi mà không sửa soạn cho mình được à ?

Nàng nói một cách dịu dàng y như là chuyện Hùng Miêu Nhi bị đánh vừa rồi không ăn nhằm gì với nàng cả làm cho giọng cười của Hùng Miêu Nhi cuối cùng trở thành ra cười gương.

Và Chu Thất Thất lại móc ra một chiếc khăn lụa trắng đưa tay ngoắc ngoắc :

- Lại đây, lại đây ta lau mặt dùm cho !

Hùng Miêu Nhi thụt lùi khoát khoát tay :

- Thôi, thôi... cảm ơn...cô nương có lòng tốt nhưng tôi...tiêu thụ không nổi. Chỉ xin cô nương sau này đừng.... múa tay hất chân như hồi nãy nữa là được rồi !

Chu Thất Thất hỏi :

- Hồi nãy đùa một chút mà người giận à ?

Hùng Miêu Nhi lúng túng :

- A.... a..

Chu Thất Thất thở ra một cái khí :

- Người nha.... người quả là con nít. Ta xem người nên kêu ta bằng chị là phải hơn. Nhé, để sau này chị sẵn sóc cho !

Không còn dẫn được nữa, Hùng Miêu Nhi cười ha hả.

Chu Thất Thất trợn mắt :

- Cười cái gì ?

Hùng Miêu Nhi vừa cười vừa nói :

- Bây giờ có chuyện cần gì tôi thì cô nương cứ nói ngay ra đi, đừng bày trò bày chuyện. Tôi mà có một người chị như thế chừng ba hôm chắc cái đầu tôi bị người ta cú cho bể nát !

Chu Thất Thất bậm môi cung tay đánh tới, nhưng chuyển này Hùng Miêu Nhi đã đề phòng cho nên nàng đáng hụt

Chu Thất Thất lại dậm chân :

- Đồ con mèo mắc dịch... đồ con mèo chết toi !

Hùng Miêu Nhi cười :

- Đừng chửi mất công, yên lòng đi, cái gì cô nương muốn làm, tôi sẵn lòng làm ngay !

Tuy vừa nói vừa cười, nhưng đôi mắt của Hùng Miêu Nhi có vẻ chí thành lắm.

Chu Thất Thất hình như thấy được điều đó nên nàng không chửi nữa :

- Người nói thật không ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi nói như đao chém đá mà !

Ngó ngó Hùng Miêu Nhi một chút, Chu Thất Thất nói :

- Nhưng... nhưng tại sao người muốn thế ?

Hùng Miêu Nhi lại ngập ngừng :

- Tôi... tôi...

Rồi hần bỗng dậm chân nói lớn :

- Đừng có hỏi tại sao.... tóm lại...tóm lại, lời tôi nói ra tôi không bao giờ nuốt, tôi không bao giờ đổi ý. Cô nương có chuyện gì muốn tôi làm thì cứ nói ngay đi !

Chu Thất Thất thở ra và gật gật đầu :

- Được rồi, bây giờ tôi hỏi anh trong thành Lạc Dương này anh có thuộc đường nhiều không ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Nếu tìm kẻ dẫn đường thì cô nương đã chọn đúng rồi. Vậy mà hồi này giờ không chịu nói. Đâu thì chưa biết chứ thành Lạc Dương này như cái nhà của tôi vậy. Cô cần nơi nào, nhắm mắt tôi cũng dẫn đi đúng.

Chu Thất Thất gật đầu :

- Được rồi, anh dẫn tôi đến chợ hoa đi !

Hùng Miêu Nhi vẫy tay. Hai người phóng xuống.

Đêm càng khuya, đường càng vắng. Chợ hoa Lạc Dương ban ngày ồn ào náo nhiệt bao nhiêu thì ban đêm lại vắng vẻ bấy nhiêu.

Chu vi chợ bán hoa bây giờ chỉ là những con đường hẹp, gồ ghề.

Chu Thất Thất dòm quanh dòm quất, chỉ thấy trên mặt vệ đường tuyết phủ lòi còi những cành hoa rơi rớt héo xào.

Nàng đi tới đi lui dòm xét, còn Hùng Miêu Nhi chỉ đứng khoanh tay một chỗ dòm theo.

Chu Thất Thất hỏi nhỏ :

- Lạc Dương chỉ có mỗi một chợ hoa này thôi à ?

Hùng Miêu Nhi gật đầu :

- Chỉ có nơi này không có đâu nữa cả ! Nhưng muốn mua hoa thì giờ này còn sớm lắm !

Chu Thất Thất cau mặt :

- Mua hoa tể mô tôi sao ?

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Không mua hoa mà đến chợ hoa, chẳng lẽ đến đây hóng gió !

Dòm quanh để định hướng Chu Thất Thất nói :

- Có một chuyện bí mật !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Bí mật gì ?

Chu Thất Thất nói :

- Anh muốn thì tôi nói anh nghe, nhưng...

và nàng ngó ngay mặt Hùng Miêu Nhi, nói chầm chậm :

- Nhưng trước khi nói, tôi hỏi anh một câu đã ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Sao bây giờ coi bộ quan trọng vậy ? Hỏi đi !

Chu Thất Thất nói :

- Nếu tôi nói chuyện có dính đến Vương Lâm Hoa thì anh có tin không ?

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt :

- Con người của Vương Lâm Hoa thật ra thì cũng có lúc mập mờ lắm, ai hỏi đến lai lịch võ công của hắn thì hắn cũng cứ nói lãng đi chứ không muốn đề cập... cô nương cứ nói đi, bất luận chuyện gì tôi cũng không lấy làm lạ đâu !

Chu Thất Thất gật đầu :

- Được rồi, tôi nói cho anh biết, lúc mà tôi đeo dưới lườn xe để vô thành Lạc Dương, xe chạy ngang cái chợ này và số thiếu nữ dừng xe mua một số hoa cũng ở đây.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Như vậy bây giờ cô muốn bắt đầu từ chợ hoa này tìm đường đến chỗ hôm nọ cô bị giam đó phải không ?

Chu Thất Thất cười :

- Anh thông minh đó !

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Ngụ còn sướng hơn !

Chu Thất Thất cười :

- Được rồi, anh ngu, đi tìm dùm tôi một cỗ xe lớn đi !

Hùng Miêu Nhi trừng mắt :

- Tìm cỗ xe lớn làm gì ?

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Mới nói ngu là ngu thật rồi, một chút xú vậy mà cũng nghĩ không ra. Lúc tôi ở dưới gầm xe, tôi không thấy gì cả, chỉ có nhớ phương hướng, thì bây giờ cũng chỉ còn có cách ấy.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Phải rồi, thật tôi nói ngu mà ! Nhưng đang đêm như vậy cô bảo tôi tìm xe thì đi tìm đâu ra ?

Chu Thất Thất dịu giọng dỗ dành :

- Đường đường nam tử như anh, có một chút việc như thế mà làm không được sao ? Tôi nghĩ là không nhưng một cỗ mà đến mười cỗ, nếu quyết tâm là anh cũng tìm được ngay !

Hùng Miêu Nhi vò đầu :

- nhưng...nhưng...

Chu Thất Thất càng dịu giọng :

- Tôi van anh, nhé ? Tôi van anh mà !

Nàng vừa nói vừa nhăn nhăn mặt, nghiêng nghiêng đầu, một dáng điệu hết sức là dễ thương !

Hùng Miêu Nhi thở dài gật gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ đi thử xem !

Chu Thất Thất mừng ra mặt :

- Ủ, vậy mới ngoan chứ Lẹ đi nhé ! Tôi đợi đây nhé !

Tay nàng xoa xoa mặt Hùng Miêu Nhi và kê sát lỗ tai hắn :

- Nhanh đi nhé, đừng để tôi thất vọng nhé !!!

Hùng Miêu Nhi lại thở ra, lại lắc đầu và lủi thủi đi ngay.

Qua một lúc không mau mà cũng không lâu lắm, chợt nghe tiếng xe ngựa lộc cộc, Hùng Miêu Nhi cầm cương vắt vẻo, vênh mặt ra chiều đắc ý.

Chu Thất Thất vỗ tay cười :

- Đúng là hay quá... tôi biết mà, tôi biết anh làm được mà....ở đâu vậy ? ở đâu hay vậy ? không phải ăn trộm chứ hả ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Trộm cũng được, cướp cũng được, miễn tôi tìm được về đây cho cô thôi. Được chưa ? Hay còn phải tra tấn nữa ?

Chu Thất Thất sặc cười :

- Thôi được, kể như anh có lý đi !

Và nàng khom xuống định chun vô lườn xe.

Hùng Miêu Nhi trố mắt :

- Làm gì vậy ?

Chu Thất Thất cười :

- Ngu nữa, đã nói mấy lần rồi mà hổng nghe sao ? Hôm đó trốn dưới gầm xe cho nên...

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Biết rồi, biết rồi... đúng đúng, tôi là đồ ngu !

Chu Thất Thất lừ mắt :

- Chứ còn không ? Ngu đứt đuôi rồi còn gì ?

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Thôi, thôi cô nương của tôi ơi, hôm đó vì sợ người ta thấy nên cô nương trốn dưới gầm xe, bây giờ chun xuống làm gì ? Muốn nhìn phương hướng thì cứ ngồi trên mà nhìn, cũng lắm là nhắm mắt lại là được rồi, chứ chun xuống dưới làm chi cho cực tẩm thân ? Bộ ghiền đeo dưới gầm xe rồi sao ?

Chu Thất Thất đỏ mặt, nhưng còn xỉ vào trán Hùng Miêu Nhi :

- Được rồi, kể như anh có lý một lần đi. Thiệt là kẻ ngu nói trúng được một việc là đắc ý tếu !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Ai đắc ý ?

Chu Thất Thất háy mắt :

- Anh đắc ý chứ ai ! Đắc ý muốn chết đi còn làm bộ. Hổng nhận hả ? Hổng nhận tôi hổng thềm đi với anh nữa !

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Được rồi, thôi, tôi đắc ý !

Chu Thất Thất lại háy :

- Hổng biết xấu hổ, đắc ý cái gì? Làm được cái gì mà đắc ý? Xí, hổng biết xấu!

Hùng Miêu Nhi lắc lắc đầu :

- Hèn chi Trầm Lăng không dám ghẹo cô là phải ! Luôn luôn đủ chuyện để xài xể người ta !

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Nói cái gì ?

Hùng Miêu Nhi chịu thua :

- Thôi, thôi, hỏng có gì hết. Lên xe đi cô nương ơi !

Chu Thất Thất lườm một cái rồi mới chịu lên xe.

Hùng Miêu Nhi giật cương cho ngựa chạy tới.

Chu Thất Thất nhắm mắt lại lầm bầm :

- Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... bảy...

Đếm riết tới số bốn mươi bảy, Chu Thất Thất vùng mở mắt ra nói lớn :

- Không phải, không phải !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Không phải cái gì ?

Chu Thất Thất nói :

- Xe này chạy chậm lắm, chậm hơn xe hôm nọ nhiều lắm. Trở lại đi, trở lại trước chợ rồi chạy lại !

Hùng Miêu Nhi thở dài sườn sượt :

- Vâng, tuân mạng !

Hắn lắc đầu rồi lại quay xe lại chợ.

Chu Thất Thất cũng nhắm mắt lại đếm, riết đến số bốn mươi bảy, nàng lại mở mắt ra kêu lớn :

- Không được, không được, mau quá, mau quá !

Hùng Miêu Nhi giận quá la lên :

- Sao không chịu nói sớm một tí? Xe chạy mà cũng không biết mau chậm nữa.

Chu Thất Thất đưa tay bịt miệng hắn, và dịu giọng cười :

- Thôi mà, thôi, một lần nữa thôi. Nhé, một lần nữa thôi ! Nhé !

Hùng Miêu Nhi trợn trợn mắt một hồi rồi xuôi xị :

- Thấy mặt cô là bao nhiêu giận dữ tiêu dần đâu mất. Đừng nói một, hai, mười, trăm bận tôi cũng phải tuân mạng như thường.

Hắn lại gò cương quay xe lộn lại.

Chu Thất Thất cười cười :

- Tốt quá, anh thật là người tốt mà.

Hùng Miêu Nhi bủ môi, nhướng mắt, y như là hắc ngán cô gái quá xá.

oOo